



henk strating

Oprichter van HS Arbeidsvoorwaarden | CAO-advies en onderhandelingen
www.hsarbeidsvoorwaarden.nl

Draag de pet die past

Die pet past ons allemaal. Deze leus werd in 1974 gebruikt in een reclame-campagne van de politie. De strekking ervan was dat burgers de politie konden helpen bij het oplossen van misdrijven. Zoals in het spotje 'Aanrijding'. Daarin werd een meisje op een fiets aangereden door een auto. De automobilist reed door, maar een oplettende burger noteerde zijn nummerbord. Hierdoor kon de politie de man alsnog arresteren. Misschien heeft korpschef Erik Akerboom van de Nationale Politie wel even aan dit spotje gedacht toen hij besloot om minister van Justitie Grapperhaus – als oud SER-lid ook kenner van de Nederlandse arbeidsverhoudingen – een handje te helpen bij het opstellen van zijn inzetbrief voor de onderhandelingen over de CAO Politie. Akerboom heeft daar – volgens berichtgeving in de media als éérste korpschef óóit – over mogen meepraten en er zelfs zijn handtekening onder gezet. Naast die van de minister. Maar dat wordt hem door zijn dienders niet in dank afgenomen. Die vinden dat Akerboom zijn politiepet niet mag verruilen voor de werkgeverspet. Ze worden daarin gesteund door de politievakbonden die Akerboom verwijten dat hij niet voor zijn mensen opkomt. Ook vanuit de Tweede Kamer klinkt kritiek op de vermeende petwisseling van Akerboom. SP-parlementariër Ronald

van Raak noemt het zelfs 'dom en ongepast'. Akerboom zelf lijkt onder al deze kritiek ook niet meer goed te weten welke pet hij op heeft. Hij laat weten dat hij het de 'doodnormaalste zaak van de wereld' vindt dat hij als korpschef aan de CAO-tafel zit, maar verzekert iedereen dat hij zich daar 'niet tegenover zijn eigen mensen laat zetten'.

Maar wat is er nou eigenlijk aan de hand? Bij de invoering van het zogeheten sectorenmodel in de jaren '90 ontstonden eigen CAO's voor politie, defensie, rechterlijke macht, rijksoverheid, gemeenten, provincies, waterschappen en de onderwijssectoren. De werkgeversrol bij deze CAO's wordt vervuld door de werkgevers in de sectoren zelf of hun organisaties, zoals VNG, IPO, Unie van Waterschappen en de onderwijsraden. Maar bij de politie, defensie, rechterlijke macht en rijksoverheid voert de verantwoordelijke minister tot op de dag van vandaag met zijn ambtenaren de CAO-onderhandelingen met de vakbonden. Daar is eigenlijk geen enkele reden voor. De betreffende minister kan prima aangeven welke begrotingsruimte beschikbaar is en welke kwaliteitseisen gesteld worden. Dat gebeurt ook in de zorg en bij staatsbedrijven, zoals Schiphol en de Nederlandse Spoorwegen. Daar worden de CAO-onderhandelingen met

de vakbonden vervolgens gewoon gevoerd door de werkgevers of hun organisaties. Waarom kan dat niet bij de CAO's voor de politie, defensie, rechterlijke macht en rijksoverheid? Waarom kan de werkgeversrol bij de CAO-onderhandelingen daar niet gewoon vervuld worden door korpschef Akerboom, de legerleiding, de leiding van het OM en de rechtbanken en door de secretarissen-generaal van de Haagse ministeries? Rekening houdend met de door het kabinet vastgestelde begroting en kwaliteitseisen. Nét als in de zorg, bij de staatsbedrijven, gemeenten, provincies, waterschappen en in het onderwijs. Dat lost veel pettenproblemen op. Ministers hoeven hun kabinetspet niet langer te combineren met de werkgeverspet. Akerboom en zijn collega's bij defensie, rechterlijke macht en rijksoverheid zetten tijdens CAO-onderhandelingen een eenduidige werkgeverspet op. SP-Kamerlid Ronald van Raak wordt ook verlost van zijn pettenprobleem en hoeft alleen nog maar de minister 'dom en ongepast' te noemen en niet meer de korpschef van de Nationale Politie. CAO-onderhandelingen horen gevoerd te worden door werkgevers en vakbonden. In private bedrijven en sectoren, natuurlijk, maar ook in de publieke sector. De pet van CAO-onderhandelaar past nou eenmaal niet iedereen!